

Življenje delovnega dne

Začeti na kateremkoli koncu življenja Pavla Šegule pomeni vstopiti takoj v tok dogodkov. Najsi bo to v mladih letih, času učiteljskega službovanja, brezposelnosti. Tako tudi na začetku strašne druge vojne, v najtežjih časih, ali po vojni. Vse do današnjega dne in še naprej. Tudi dandanes je vsakdanjik Pavla Šegule napet in poln. Pa vendar je preteklo mnogo vode, minilo dvoje svetovnih vojn in 37 let burnega zatišja, da bo mož gladkega obraza, živahnega pogleda te dni praznoval že 7. desetletje svojega življenja...

• Zagreb 1941. Na Jelačićevem trgu nemški tanki. Vonj po smrti, slutnja hudega:

• »Pretresel me je pogled na soldatesko. Jeklene čelade, trdi obrazi, zloščeni težki škornji.«

• Potovanje v Slovenijo. Vlak poln potnikov, z jasnega neba nekje v štajerski ravnici napade zlohotna črnokriža štuka. Kotel zadet, panika v vagonih. Pavle Šegula razbije okno in ukazuje. Ostro in vešče mirno:

• »Ljudje so me kar poslušali. Skakali so iz vagonov in se poganjali v kritje. Potem smo poiskali novo lokomotivo.«

• Rojen 25. junija 1912 v družini nadučitelja v vasi Vrh nad Laškim. V rajni Avstriji so se učitelji mnogo selili. Kateri kraj naj Pavle imenuje domači? Veliko so jih obražali. Nemara bi Ptuj lahko jemal za svojega:

• »Natanko vidim, kako smo otroci stali pred pekovsko izložbo in se čudili belim žemljam. Takrat je učiteljem šlo slabo, posebno slovenskim. Nemci so v Ptuj imeli ekonomsko moč, Slovenci so bili precej odvisni. Otroci smo trpeli pomanjkanje.«

• Prvo srečanje z nacionalnim vprašanjem. Poslušal je veliko pogovorov. Običaj tudi v družini zadržati obrt, kot pravimo. Zato učiteljske v Mariboru. Takrat gozdovniki, politično prebujanje takorekoč. 1932 brezposelni učitelj na pobudo dr. Jožeta Potrča, dr. Franja Žgeča, Josipa Jurančiča, Jožeta Lacka, Ivana Bratka in drugih organizira Zvezd mladih intelektualcev. Borza dela, mladinska ljudska univerza, dramski studio, diskusijski krožki, stenčasi, izleti. Po ukazu iznenada vojak v neki kazenski četi v Kragujevcu:

• »Po vojnikih sem dobil delo kot učitelj, bil odpuščen, zbolel za tuberkulozo, se zdravil, toda vedno sem bil politično prisoten.«

• Delo tistega časa je tudi program konkretnega študija vpliva ekonomskih in socialnih razmer na telesni in duševni razvoj šolskih otrok. Študij v Zagrebu. Vojna. Gestapo, pobeg, izgon v Srbijo. Povezave s komunisti v Vrnjački banji, doma za begunske otroke, ki je pravzaprav tudi zatočišče bolnim partizanom in preganjanim komunistom. Grožnje četnikov. Svoboda. Prihod v Prekmurje. Novinar. Potem dolga leta v znamenju pisanja. Kaj je to novinarstvo, Pavle Šegula?

• »Nekaj lepega, če je to novinarstvo sproščeno in neomejevano. Živahno delo, zanimivo, ljudje tudi berejo, kar napišeš.«

• Prekmurski Vestnik OF, Ljudska pravica, Ljubljanski dnevnik, prste ima tudi pri snovanju Javne tribune.

• »Intervju z Edvardom Kardeljem, natisnjen v našem glasilu, so povzeli potem tudi večji listi. Dokaz, da se lahko tudi majhni do bri in uspešni. Morda je bila to prelomnica v razumevanju tovarniškega in občinskega tiska.«

• 1978 za Pavla Šegulo upokojitev. Več časa, več dela. Drevored 88 lip za spomin tovariša Tita, društvo prijateljev mladine, varstvo okolja in še bi lahko naštevali.

• Toda v pogovoru s 70-letnim »mladcem« sva malo govorila o njem samem. Nenehno sva bila sicer sredi takih ali drugačnih dogodkov, venomer pa se izmuznilo, zakrilo zasebno življenje, zdi se kljub vsemu polnokrvnega človeka. Kdaj mu je bilo najtežje, najlepše? Ali je srečen človek? Trdnih odgovorov na ta vprašanja pravzaprav ni bilo slišati:

• »Meni pravzaprav ni bilo lahko nikoli. Vedno sem rad počel nekaj novega. Monotonija, kalup, staro me ni zanimalo. Srečen? Ja, sem, če le lahko ustvarjam. Potem grem spat z zadovoljstvom.«

• Pavle Šegula si v svojem življenju premoženja ni pridobil. Tudi prgišče odlikovanj, priznanj mu ne pomeni mnogo. Ali pa? Kdo ve? Zanesljivo ga bole drobne krivice, katerih brazgotine pa celi tisti čas, ki ga Pavlu Šeguli še kar naprej zmanjkuje...

Bogomir Šefić

KAJ VEŠ O ALKOHOLIZMU

Občinska organizacija Rdečega križa je 20. maja pripravila na osnovni šoli Riharda Jakopiča kviz na temo »Kaj veš o alkoholizmu«. Izvedbo kviza pa je omogočilo vodstvo osnovne šole Riharda Jakopiča.

Za doseženo prvo, drugo in tretje mesto je predsedstvo občinske organizacije Rdečega križa Slovenije Ljubljana-Šiška pripravilo knjižne nagrade, skromne po zunanji opremljeni, toda bogatejšje po vsebini.

7x dnevnik
malega
Šiškar-ja

Ponedeljek

Minuli konec tedna smo preživeli zelo živahno. Odločili smo se namreč, da bomo v nedeljo odpotovali k stari mami na Dolenjsko, pa se je ata v petek spomnil, da mora še tankati. To rekši smo ga videli šele v soboto zjutraj.

Najprej je šel po bencin na rodno črpalko ob soseski. Razveselil se je, ker ni bilo nobene vrste in so kar trije črpaljarji stali v pozoru ter ga čakali. To se sicer ne dogaja pogosto in ata je bil resnično močno vesel.

Ko je ugasnil motor, je rekel: »Polno!«

»A polno?« je vprašal levi črpaljar.

»Da,« je ata veselo pokimal, kajti ne zgo di se prav pogosto, da bi imel toliko denarja, da bi si privoščil poln tank bencina.

»Boste destilirano vodo, olje, antifriz?« je vprašal srednji črpaljar.

»Nak, hvala. Bom samo bencin.«

»Bi morda robčke za nos, ženske nogavice ali morda celo Jano?« je bil prijazen desni črpaljar.

»Res ste fejš fantje, toda slučajno potrebujem samo bencin. In to super!« je že rahlo nestrpno odvrnil ata.

»Skoda,« so rekli črpaljarji, se obrnili ter odšli proti črpalcarski kolibi. »Ravno super bencina slučajno nimamo. Res ne boste papirnatih robčkov, nogavic, antifriza, vode, olja?«

Ata je razjarjen odpeljal naprej. Slišal je, da je ob vpadnicah vedno dovolj bencina. Celovška je krasna vpadnica, si je mislil — res je že od daleč zagledal kakih 339 avtomobilov, ki so vsi čisto slučajno hoteli ravno super bencin.

Dobro, grem pa drugam, je rekel ata. Titova je tudi vpadnica, čeprav je v konkurenčni občini.

Toda na črpalci pri Stadionu so črpaljarji igrali karte. Pri AMZ so si čistili nohte, v Črnučah so poslušali radio, v Domžalah pa so samo molče bolščali predse ter si mislili svoje. Tudi v Viru niso imeli super bencina, vendar je bil ata že tako togoten, da je omenjeno vpadnico podaljšal do Žalca. Tam je natočil navadni bencin — ker drugega niso imeli. Ob krutem spoznanju, da bi lahko navadni bencin kupil že v domači črpalci ob soseski, je bil tako razburjen, da se je v bližnji gostilni grozljivo zapil.

Tako, vidite, se je zgodilo. Stari mami smo poslali lepo razglednico Ljubljane in jo pristrčno pozdravili. Hoteli smo poslati tudi pozdravno brzobavko ZIS, pa ni bilo več drobiža in smo bili z njim samo v mislih.

Srečko